

tallet er steget med godt en Snes Tusind eller 28 000, tror jeg næsten det er, siden det nuværende Ministerium kom til. Jeg siger aldeles ikke, at det er det nuværende Ministeriums Skyld, for det har selvfølgelig ikke foranlediget denne forøgede Arbejdsløshed; nej, det er naturligvis en Skyld, som det endnu paahviler Ministeriet Stauning at bære; det er jeg ganske paa det rene med; det vil jeg i hvert Fald kunne læse mig til i Venstres Aviser.

Men altsaa, der er 93 000 arbejdsløse i Øjeblikket, og saa siger jeg som den højtærede Statsminister: Det er ikke Ord, men Handling, det kommer an paa. Det var den nye Statsministers sidste Ord, da han forlod Landbrugsdelegeretmødet for at gaa op til Kongen og danne Ministerium: Nu er det ikke Ord, men Handling, det gælder. Og Bladet „København“ skrev samme Dag: „Nu er Venstre under Ansvarrets Lov.“ Ved Dannelsen af Ministeriet er Venstre under Ansvarrets Lov. De har taget Ansvaret.

Jeg hørte den ærede Ordfører for Venstre i Dag forsøge at skildre de Vilkaar, dette Ministerium har, mørkt. Han sagde, det var virkelig ikke tillukkende at overtage Regeringen. Nej, det kan godt være, at det kunde synes saa; men det forekommer mig unægtelig, at den Gang der var Spørgsmaal om, hvorvidt man skulde eller ikke skulde, lod Venstre sig meget let lokke paa Limpinden — hvis det er en saadan, de er gaaet paa. Baade ved Valget og efter Valget var Venstre jo ikke i Tvivl om, at det var noget, de maatte gøre, at det var en Pligt, de i hvert Fald maatte paatage sig, og ved Valget havde man aldeles ikke Indtryk af, at det var noget, de lod sig lokke eller drage ind i. Nej, det var med Humør, de gik ud i Kampen for at fælde dette fæle socialdemokratiske Ministerium og for at kunne sætte de evnerige og initiativrige Mænd frem til at varetage Folkets og først og fremmest Venstres Anliggender.

Men lad os altsaa se de Forslag, som Venstre har liggende fra Valgkampens Dage. Det er jo ikke Ord, men Handling, vi venter paa; Løfter og Ord er der saamænd givet nok af. Disse Tusinder af Avisartikler indeholder jo tilstrækkeligt med Ord. Siden April sidste Aar har Venstre jo praktisk talt ikke skrevet ledende Artikler om noget

som helst andet end de Skatte- og Takstnedsættelser, som Venstre vilde skaffe Befolkningen, hvis de maatte faa Lov til at afløse de evneløse Socialister. Endnu har vi ikke faaet nogen af disse Skattnedsættelser, endnu er det blevet ved Skatteforhøjelsen. Forlængelsen af de Skattelove, som normalt skulde falde bort ved sidste Aars Udgang, er jo lige det modsatte af Venstres Valgløfter, og det er meget betegnende, at det konservative Støtteorgan „Berlingske Tidende“ om denne Skatteforhøjelse siger, at den var aldrig blevet bevilget Ministeriet Stauning af Venstre og de Konservative. Nej, det har Bladet sandelig Ret i. Vi skulde bare povet at komme med det Foralsg, som den højtærede Finansminister mødte her med i de sidste Dage før Jul, sikken en Hagl af Skældsord der vilde have regnet over os Landet over, og vi havde hverken faaet Forlængelse eller Forhøjelse af de indirekte Skatter, saaledes som Venstre nu elskværdigt fik. „Berlingske Tidende“ har i denne Tid en lykkelig Ævne til at se og til at sige Sandheden, synes jeg. (Korsgaard: Behagelig). Ja, mig forekommer den i høj Grad behagelig, men jeg kan godt forstaa, det ærede Medlem Hr. Korsgaard finder den mindre behagelig.

Denne Skatteforhøjelse var altsaa Ministeriets første Brud paa Valgdagens Løfter; Indfrielsen af Løfterne venter vi altsaa stadig. At denne Begivenhed maatte vække en vis Opsigt, er jo klart, og den har jo vakt Opsigt. Hovedstadens to konservative Blade og det radikale Venstres Hovedorgan har baade beklaget og misbilliget deres Partierts Tilslutning til Venstres umulige Skatteforhøjelsesforslag. Det konservative Folkepartis Formand, Landstingsmand Piper, har jo søgt at klare Sagen i en elskværdig Nytaarsartikel, men han har kun opnaaet at faa sig en ordentlig en over Næsen, da „Berlingske Tidende“ tog fat paa hans Nytaarsartikel.

Jeg gentager, at særlig muntert ser det unægtelig ikke ud for dem, der sejrede og var saa lykkelige og stolte over Sejren. Anden Nytaarsdag saa jeg imidlertid en Gadeplakat fra Hovedstadsbladet „København“, hvor der med stor Skrift stod skrevet, at der var sket en Sensation, og saa tænkte jeg: Død og Pine, nu begynder denne Regering vel alligevel at handle. Jeg troede